

schijnen de zaak niet reeds bij den aanvang door een vijandige houding te willen bederven, maar geenszins opgetogen te zijn over de eer een partijgenoot in het kabinet te hebben.

De Rijksraad is begonnen met eenige booze overblijfselen van zijn laatste tijdperk van schande uit den weg te ruimen. Zoowel de beruchte „lex Falkenhayn” (verscherping van het Kamer-reglement om de obstructie der Duitschers te bezweren) als het oude bureau der Kamer is aan kant gedaan. Niettemin heeft men den Duitscher Fuchs, lid der katholieke Volkspartij en als zoodanig medestander der Tsjechische meerderheid tegen de overige Duitschers, tot voorzitter gekozen en hiermede een nieuwen twistappel in den Rijksraad geworpen; nog wel ondanks den tegenstand van verzoeningsgezinden als Dipauli, die vonden dat dit wat veel weg had van plagerij. De schreeuwers Schönerer en Wolf hebben opnieuw hun onwaardige scheldwoorden uitgescreuwd en den nieuwen voorzitter maar vast dadelijk voor tuchthuisboef uitgemaakt. Het Huis heeft hen laten schreeuwen; maar hoe lang zal de stemming zoo bedwaard blijven?

In de buitenlandsche politiek van de monarchie zal, voor zoover men kan nagaan, het optreden van het ministerie Thun niets veranderen. De stap dien de minister-president een kwart eeuw geleden als jeugdig luitenant bij den Paus heeft gedaan, moge de Italiaansche bladen aanleiding geven tot eenig gemopper — daardoor kan bezwaarlijk wijziging gebracht worden in het Drievoudig Verbond of de staatkunde van den gemeenschappelijken minister van buitenlandsche zaken, graaf Goluchowski.

In West-Afrika is het Niger-geschil, dat tusschen Engeland en Frankrijk dreigde uit te barsten, op niets uitgelopen en schijnen de expedities en missiën die beide veroverde landen voorloopig zonder botsing hun „ontdekkingstochten” te kunnen voortzetten. Maar in Zuid-Afrika ziet het er weer minder rustig uit.

De „suzereiniteit” van Engeland over de Zuid-Afrikaansche Republiek is en blijft het brandende vraagstuk. Juist nu is het tot een directe wisseling van staatsstukken over die aangelegenheid gekomen, welke nog geen besluit heeft gehad. Er is een Transvaalsche nota aan Chamberlain gezonden en er is een nieuwe onderweg, waarin de regeering, in overeenstemming met vroegere uitlatingen van president Kruger en dr. Leyds, de beweerde suzereiniteit van Engeland verwerpt en Engeland's oppertoezicht op grond van de Londensche Conventie van 1884 nagenoeg uitsluitend beperkt tot het recht van goedkeuring of verwerping der door Transvaal met buitenlandsche mogendheden gesloten tractaten of andere overeenkomsten.

De voornaamste aanleiding tot het oprakelen van dit geschil is een zeer betreurenswaardig voorval in de Transvaal zelf. De hoofdrechtter Kotzé is ontslagen en vervangen en hij ontkent de bevoegdheid der regeering om hem te ontslaan.

In het vorige jaar deed zich de bekende vraag voor: Hebben de rechters